

PROMETHEUS

Mustafa SOYUER

“Buraya kadarmış.” dedi adam, içini çekerek. Yorgun gövdesini mağaranın karanlık duvarına usulca yasladı. Yıllar yılı, aynı karanlığı yürümekten bıkip usanmıştı. Yolun sonuna dair ne bir ses ne de bir ışık... Biteceği yoktu bu karanlığın. Vazgeçmişti artık. Umudu tükenmişti. Ekmeği, suyu tükenmişti. Yolunu aydınlatan çırılardan sonuncusu da az evvel tükenmişti. Hiç tükenmez denilen yaşama umudunun bile tükendiği bu mağarada tükenmeyen tek şey yoldu. Yol, yürüdükçe karasakız gibi sünüyordu sanki. “Buraya kadarmış.” dedi adam, elindeki son çıra sönerken. Aslında biliyordu, bu karanlığın bir gün bir yerde biteceğini. Biraz daha gayret etse... Ancak ayaklarına hükmü geçmiyordu artık. Bir adım daha atmaya ne gücü vardı ne de şevki. Çabalamanın bir anlamı yoktu. Yorgun ayaklarını karnına çekti. Tevekkül içinde son nefesini beklemeye başladı.

Cebindeki son kibriti de çıkardı. Zor günler için saklamıştı ama artık bir anlamı yoktu. İhtiyacı kalmamıştı bu kibrite. Zevkine yakacaktı. Yıllar yılı hayalini kurduğu ışığa son bir kez bakacaktı ve gözlerini, bu hayal ile yumacaktı sonsuzluğa. Bütün manzarası mağaranın taş duvarları da olsa dünya gözüyle son bir defa daha görecekti dünyayı. Fazla düşünmedi. Kibriti çaktı, çaktı, çaktı... Terden iyice nemlenmişti kibrit. Ancak üçüncü çakışta alev aldı.

Mağaranın içi, birden yarım yamalak aydınlandı. Adamın, karanlığı ezber eden gözleri bu aydınlığı yadırgadı. O da ne! Aynı karanlık yolun yolcusu bir kadın... O da yaslanmış mağaranın duvarına. Yüzünde aynı yorgunluk, ayaklarında aynı vazgeçiş, gözlerinde aynı bekleyiş... Kadın, adama belli belirsiz gülümsedi. Bu gülümseme cesaret olarak yansıdı adamın gözlerine. Kibriti daha yakından tuttu kadının yüzüne. Kibrit, alev alev dalgalanıp geçti kadının yüzünden. Kadının gözlerine baktı adam. Fena yeşil. Kibrit, kadı-

nın gözlerinin içinde yanıyordu. Yeşil bir dalın tutuşması gibi çıtırdaydı adamın yüreği. Ay gibiydi kadın. Kibritten aldığı ışığı daha da büyüterek adamın kör dünyasına serpiyordu. Ay gibiydi. Tıpkı ilkokul defterlerindeki ay resimleri gibi gülümsüyordu. Dudağının tam ortasında derin bir çukur... Bu çukurluktan bembeyaz dişleri görünüyordu. Dişlerinin beyazlığı, mağaranın karanlığına bir isyandı sanki... Dişlerinin beyazlığı, karanlığın ötesini düşündürmüştü adama. Birden bir güç geldi ayaklarına. Aç karnı tika basa doydu birden, susuzluğu kendiliğinden diniverdi.

Bu mutluluk fazla sürmeyecekti elbet. Topu topu bir kibrit çöpü kadar mutluluk, bir kibrit çöpü kadar umut... Bitiyordu işte. Birazdan kibritle beraber kadının aydınlık yüzü de sönecekti ve yine o bildik karanlık... Kibritin ucundaki alev, yana yana adamın parmaklarına doğru ilerliyordu. Öyle dalmıştı ki kadının gözlerine... Bir şeyler yapmalıydı. Sönmek üzereydi kibrit. Keşke tutuşturacak bir çırası daha olsaydı. Yoktu. Bir şeyler yapmalıydı. Beslemeliydi ateşi. Yoksa göremeyecekti bir daha kadının dudağının ortasındaki çukuru. Bir daha gülümsemeyecekti yoksa kadın. Her şeyin bittiği anda bu bir mucizeydi. Tanrı'nın bir lütfuydu bu tebessüm. Bu mağarada unutmamıştı Tanrı kendisini. Bir fırsat daha veriyordu işte. El ele çıkacaklardı karanlıktan aydınlığa ama söniyordu kibrit; bir şeyler yapmalıydı. Alev iyice dayanmıştı parmaklarına. Canı yanıyordu.

Hışım la cebinden mendilini çıkardı. Sönmek üzere olan kibritin son aleviyle mendilini tutuşturdu. "Olsun" dedi. "Ellerim var; terlersem şayet, elimin tersiyle de silebilirim terimi."

Adam, kadının elini tuttu. Sonsuz aydınlığa doğru yürümeye başladılar yan yana. Tuz ve ter yükü mendil yana yana... Yanık kumaş kokusu doldurdu mağaranın içini. Yürüyorlardı. Her adımda kadının gülümsemesi bir kat daha güzelleşiyordu. Adam iki kat memnun oluyordu bu gülüşten. Mağaranın ucundaki ışığa benzetti bu gülüşü. Benzetti ama bir taraftan da gazel gibi geçiyordu. Mendil küle dönerken bir yandan da adam gömleğini sıyırdı sırtından. "Olsun" dedi. "O kadar da soğuk değil, çok üşümem."

Mendilin sönmekte olan aleviyle gömleğini tutuşturdu adam. Bu çare karşısında, kadının yüzündeki memnuniyet bir kat daha büyüdü. Adam iki kat memnun oldu. Yerden aldığı sivrice bir kaya parçasına gömleğini bir güzel doladı. Uzun bir müddet idare edebilirdi böylece. Belki de gömlek yanıp tükenmeden sonsuz ışığa ulaşacaklardı, kim bilir.

Adımlarını hızlandırdılar. Ateşi idareli kullanmak gerekiyordu. Mağaranın tavanından şıp şıp damlayan buz gibi sular adamın sırtına kurşun gibi işliyordu. Her damlada yeniden ürperiyordu. Olsun. Mühim değildi. Gülmseyen bir kadın ve varılması gereken bir aydınlık varken üşümek, düşünülecek iş miydi?

Gömlek de sönmek üzereydi. Alev, tıpkı o eski masallardaki ejderhalar gibi sürekli kurban istiyordu kendine. Ne zordu bu ejderhayı doyurmak. Prometheus dahi, tanrılardan ateşi çalarken bu kadar zorlanmamıştır, diye düşündü adam. Tam gömlek sönüyor ki “Olsun” dedi adam. “Taşlar keskin ve sivri olabilir, ayaklarım yaralanabilir ama hangi yara var iyileşmedik?” Sol ayakkabısını çıkarıp ayağından, gömleğin son aleviyle tutuşturdu.

Ejderha durmuyordu. Daha sonra sağ ayakkabısını da istedi adamdan.

Pantolonunu, kemerini... Donuna kadar neyi var neyi yoksa bir bir yuttu.

Anadan üryandı artık adam. Artık ejderhanın ağzına atacak bir şeyi kalmamıştı. Alev sönmek üzereydi. Yeni bir kurban istiyordu kendine. Henüz karanlığın ucuna dair ne bir ışık ne bir ses... Kadının yüzü birden soğudu. Güzelim gülümsemesi çirkin bir yüz asıklığına evrildi. Oysa ümitlenmişlerdi, bitecekti bu karanlık. Sinek büyüklüğünde bir ateş kalmıştı ellerinde sadece. O da birazdan sönecek ve bu sonsuz karanlığın içinde, sonsuza dek kaybolup gideceklerdi.

Birden, mağaranın içi keskin bir yanık kıl kokusuyla doldu. Adam çaresizlikten yıllar yılı, jilet görmemiş uzun sakallarını tutuşturmuştu. Kadın iri bir kahkaha patlattı bu cesaret karşısında. Kahkahası taş duvarlarda çınladı. Eski neşesi yerine geldi ama öyle hızlı geçiyordu ki sakal... Sakalın kibrit çöpü kadar bile hükmü yoktu alev karşısında. Sakal yanıp tükenmeden yeni bir çare düşünmek gerekiyordu. Doyurmak gerekiyordu ejderhayı. Biraz sonra adamın yüzü cascavlak kalırken:

“Olsun” dedi. “Sağ elim varken sol elime ne hacet...” Sol elini işaret parmağından tutuşturdu. Sonra işaret parmağından diğer parmaklarını tutuşturdu. Beş gözlü bir şamdan gibi yanıyordu beş parmağı. Kadın mutluydu. Adam iki kat mutluydu. Yürüyorlardı parmakların işaret ettiği yolda.

“Olsun” dedi adam. “Feda olsun gülüşüne sağ elim de.”

“Sağ ayağım mı yoksa sol ayağım mı?”

“Ne çıkar gövdemin yarısı yanmış olsa.”

...

Yana yana bir gözleri kalmıştı adamdan geriye. O, kocaman bir kül yığınydı artık. Gözleriyle mağaranın ucundaki ışığı gösterdi kadına. Fincan ağzı kadar bir aydınlık... Sevindi kadın. Adam gözleriyle iki kat sevindi. Belki iki çeyreklik yol kalmıştı ışığa ama yalnız gidecekti yolun bundan sonrasını kadın çünkü adamın bu ışığa doğru yürüyebilecek ne bir ayakkabısı vardı ne de ayakları artık. Kalbinin tam üstünde alazlanan kibrit alevi büyüklüğünde bir ateşten başka bir şey kalmamıştı adamdan geriye. Bir de gözleri...

Alev tam sönmek üzereyken kadın atik davrandı. Koyunda sakladığı mumlardan birini çıkardı ve adamın kalbinin üstündeki alevden tutuşturdu. Acıdı adama. Dindirmek istedi acısını. Üfleyiverdi adamın kalbine doğru. Kadının nefesini ilk defa bu kadar yakından hissetti adam. Kırmadı kadını. Direnmedi. Söndürüverdi kalbindeki son alev kııntısını da.

Adamın kapkara cesedi mağaranın karanlığında kaybolurken kadın, elindeki mumun rehberliğinde, fincan büyüklüğündeki ışığı her adımda biraz daha büyüterek ardına bakmadan yürüyordu. Adam kadının arkasından bakarken:

“Olsun” dedi. “Ben zaten en başında vazgeçmemiş miydim? Yanan ben olsam da bu büyük bir mucizeydi.”